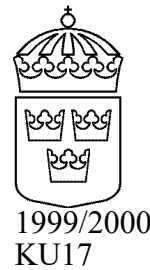

Konstitutionsutskottets betänkande

1999/2000:KU17

Offentlighet och sekretess

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet nio motioner från de allmänna motionstiderna 1998 och 1999 som bl.a. gäller frågor om sekretess vid samarbete mellan myndigheter och sekretess för att skydda uppgifter om t.ex. poliser i offentliga register. Utskottet avstyrker samtliga motioner.

Motionerna

1998/99:K216 av Jan Bergqvist (s) vari yrkas att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet att ånyo överväga hur meddelarskyddet kan utformas så att det blir ett ännu starkare stöd för den demokratiska utvecklingen i Sverige.

1998/99:K264 av Margit Gennser (m) vari yrkas att riksdagen hos regeringen begär förslag om en lag som reglerar utlämnandet av patientdata från sjukvården till annan myndighet i enlighet med vad som anförts i motionen.

1998/99:K311 av Christel Anderberg (m) vari yrkas att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om utformningen av sekretessen i myndigheternas verksamhet för att förebygga, uppdaga, utreda och beivra brott.

1998/99:Ju901 av Sten Tolgfors (m) vari yrkas

6. att riksdagen hos regeringen begär en översyn av relevant lagstiftning som påverkar skolans, polisens och socialtjänstens möjligheter att samarbeta, inklusive de hinder som sekretesslagen utgör i enlighet med vad som anförts i motionen.

1998/99:Ju904 av Carl Bildt m.fl. (m) vari yrkas

9. att riksdagen beslutar om ändring i sekretesslagen i enlighet med vad som anförts i motionen.

1998/99:Ju917 av Gun Hellsvik m.fl. (m) vari yrkas

6. att riksdagen beslutar om ändring i sekretesslagen i enlighet med vad som anförts i motionen.

1999/2000:K311 av Maud Ekendahl (m) vari yrkas att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att skydda personuppgifter om poliser i offentliga register.

1999/2000:K336 av Alice Åström (v) vari yrkas att riksdagen hos regeringen begär förslag om sådan ändring i sekretesslagen att ett rakt skaderekvisit i sekretessen till förmån för enskilda i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet återinförs.

1999/2000:Ju906 av Gun Hellsvik m.fl. (m) vari yrkas

6. att riksdagen beslutar om ändring i sekretesslagen i enlighet med vad som anförts i motionen.

Utskottet

Sekretessen i brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet

Motionerna

I motion 1998/99:K311 av Christel Anderberg (m) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om utformningen av sekretessen i myndigheternas verksamhet för att förebygga, uppdaga, utreda och beivra brott. I proposition 1997/98:97 Polisens register föreslog regeringen att 9 kap. 17 § sekretesslagen skulle ändras så att sekretess skall gälla för uppgift om enskilds personliga och ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider men – ett omvänt skaderekvisit. Riksdagen har beslutat i enlighet med regeringens förslag. I den praktiska rättstillämpningen har det enligt motionären uppmärksammats att ändringen i 9 kap. 17 § får mycket långtgående konsekvenser. Det omvända skaderekvisitet innebär att det råder presumtion för sekretess. Det medför att den brottsutredande och brottsbeivrande verksamheten kommer att bedrivas i en närmast total slutenhet, med mycket begränsade möjligheter till insyn för allmänheten och medierna. En målsägande kommer i framtiden inte att få större insyn i en utredning än envar vilket enligt motionären är oacceptabelt ur rättssäkerhetsynpunkt. Ändringen medför enligt motionären också att samarbete mellan myndigheter i brottsutredningar försvåras – ett samarbete som annars framhålls som helt nödvändigt för att få hejd på brottsutvecklingen. Samtidigt som man inför en slutenhet i den brottsutredande verksamheten avskaffas genom det skade- och menrekvisit som införs i 9 kap. 17 § allt sekretesskydd för juridiska personer, eftersom dessa inte anses kunna lida men utan bara skada. En utredning bör enligt motionären tillsättas för att bereda frågan och analysera vilka konsekvenser en ny lagstiftning på området får för fysiska och juridiska personers sekretesskydd, för möjligheten till öppenhet och insyn i den brottsutredande verksamheten och för de legala förutsättningarna för samarbete mellan olika myndigheter i den brottsutredande och brottsbeivrande verksamheten.

I motion 1999/2000:K336 av Alice Åström (v) begärs att riksdagen hos regeringen begär förslag om sådan ändring i sekretesslagen att ett rakt skaderekvisit i sekretessen till förmån för enskilda i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet återinförs. Riksdagen har i samband med behandlingen av proposition 1997/98:97 Polisens register beslutat om

en sådan ändring av sekretesslagen att sekretess med ett omvänt skaderekvisit skall gälla till förmån för den enskilde för uppgifter i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet. När lagändringen genomfördes diskuterades inte brottsoffrens försämrade ställning som följer av regleringen, inte heller diskuterades allmänhetens minskade insyn i polisens verksamhet. Brottsoffer förvägras numera insyn i förundersökningar som inte leder till åtal och berövas således möjligheten att kontrollera att polisen verkligen utrett brottet. De nya reglerna innebär enligt motionären stora faror, särskilt när det gäller nedlagda förundersökningar om misstänkta brott begångna av poliser. Regeringen bör enligt motionären återkomma till riksdagen med förslag som åter inför ett rakt skaderekvisit i sekretessen till förmån för enskilda i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet.

Bakgrund

Enligt 9 kap. 17 § sekretesslagen (1980:100) gäller sekretess för uppgift om enskilds personliga och ekonomiska förhållanden bl.a. i utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål (p. 1), i åklagarmyndighets, polismyndighets, skattemyndighets, Statens kriminaltekniska laboratoriums, Tullverkets eller Kustbevakningens verksamhet i övrigt för att förebygga, uppdaga, utreda eller beivra brott (p. 4) om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider skada eller men.

I proposition 1997/98:97 Polisens register, föreslog regeringen att sekretessen till förmån för den enskilde för uppgifter i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet skulle gälla med ett omvänt skaderekvisit. Sekretessen skulle således gälla om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider *men*. Förslaget innebar också att *skada eller men* ändrades till *men*. I propositionen (s. 70) skriver regeringen:

Det kan ifrågasättas om det inte finns skäl att förstärka sekretesskyddet för uppgifter om den enskilde. Det har hittills inte varit tillåtet att behandla uppgifter i förundersökningar eller underrättelseverksamhet med hjälp av automatisk databehandling annat än med Datainspektionens tillstånd. Personuppgiftslagen innebär att polisen får möjlighet till automatiserad handläggning av förundersökningar och andra utredningar. – – – Uppgifter som ingår i automatiserade behandlingar blir emellertid mer känsliga ur integritetssynpunkt än motsvarande uppgifter som behandlas manuellt. En lämplig ordning bör med hänsyn härtill vara att samma skaderekvisit får gälla som beträffande de register som förs till stöd för förundersökningsverksamhet. Det innebär att sekretessen till skydd för den enskildes personliga och ekonomiska förhållanden i det allmännas brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet skall gälla med ett omvänt skaderekvisit. Regeringen delar de synpunkter som framförts bl.a. av Datainspektionen och Sveriges domareförbund att någon uppdelning av olika slags uppgifter inte bör göras. En fördel med en sådan lösning är också att samma sekretesskydd kommer att gälla för uppgiften oavsett om den finns i ett register eller är representerad på annat sätt. Detta gör att gränsdragningen mellan om uppgiften t.ex. ingår i

kriminalunderrättelseregister eller i en automatiserad behandling av uppgifter i en särskild undersökning i kriminalunderrättelseverksamhet inte får någon praktisk betydelse i sekretesshänseende.

Justitieutskottet behandlade regeringens förslag i betänkande 1997/98:JuU20. Justitieutskottet tillstyrkte regeringens förslag såvitt avsåg frågan om ”men”. Riksdagen följde justitieutskottet.

I betänkande 1998/99:KU4 tog konstitutionsutskottet med anledning av en ändring i 9 kap. 17 § sekretesslagen även upp frågan om ”skada eller men”. Utskottet anför i betänkandet (s. 6):

Enligt vad utskottet inhämtat från Justitiedepartementet fick emellertid paragrafens första stycke en felaktig lydelse. Sekretessen skall gälla ”om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider skada eller men”. Orden ”skada eller men” bör därför enligt utskottet läggas till stycket.

Riksdagen följde utskottet.

Offentlighets- och sekretesskommittén

Regeringen beslutade den 16 april 1998 att en kommitté skulle tillkallas med uppgift att bl.a. göra en allmän översyn av sekretesslagen (dir. 1998:32). När det gäller den allmänna översynen av sekretesslagen skall kommittén enligt direktiven särskilt överväga om det är möjligt att med en bibehållen grad av skydd för uppgifter förenkla sekretessbestämmelserna genom att minska antalet fall av skilda skaderekvisit för uppgifter inom en och samma verksamhet. Kommittén har stor frihet att ta upp de ytterligare frågor som den finner behöver övervägas inom ramen för uppdraget. Utredningsarbetet skall vara avslutat senast den 1 maj 2001.

Utskottets bedömning

Enligt den del av direktiven som gäller den allmänna översynen av sekretesslagen skall Offentlighets- och sekretesskommittén särskilt överväga om det är möjligt att med bibehållen grad av skydd för uppgifter förenkla sekretessbestämmelserna genom att minska antalet fall av skilda skaderekvisit för uppgifter inom en och samma verksamhet. Kommitténs arbete skall vara avslutat senast den 1 maj 2001. Enligt utskottet bör de frågor som tas upp i motionerna lämpligast övervägas av kommittén. Utskottet avstyrker därför motionerna.

Samarbete mellan myndigheter

Motionerna

I motion 1998/99:Ju917 (yrkande 6) och i motion 1999/2000:Ju906 (yrkande 6) av Gun Hellsvik m.fl. (m) samt i motion 1998/99:Ju904 (yrkande 9) av Carl Bildt m.fl. (m) hemställs att riksdagen beslutar om ändring i sekretesslagen i enlighet med vad som anförts i motionerna.

Moderata samlingspartiet har upprepade gånger påtalat att större ansträngningar måste göras för att minska ungdomsbrottsligheten och för att hindra att unga människor fastnar i kriminalitet. Bl.a. har partiet återkommande föreslagit en ändring i sekretesslagen i syfte att underlätta samarbetet mellan berörda myndigheter. Enligt motionärerna har ingenting mer hänt än att regeringen aviserat att en översyn av sekretesslagen kommer att vara klar i maj 2001. Regeringens agerande är enligt motionärerna besynnerligt eftersom det redan finns ett lagförslag som innebär att uppgifter hos socialtjänsten om ungdomar och deras närstående skall kunna lämnas till polisen om det finns en påtaglig risk att den unge skulle begå brott och uppgifterna dessutom kunde antas bidra till att förhindra brott. Enligt motionärerna är det hög tid att regeringen visar att den tar uppgiften att minska ungdomsbrottsligheten och förhindra att unga människor fastnar i kriminalitet på allvar genom att sekretesslagen snarast ändras.

I motion 1998/99:Ju901 av Sten Tolgfors (m) hemställs att riksdagen hos regeringen begär en översyn av relevant lagstiftning som påverkar skolans, polisens och socialtjänstens möjligheter att samarbeta, inklusive de hinder som sekretesslagen utgör i enlighet med vad som anförts i motionen (yrkande 6). Det svenska rättsvårdande systemets brister blir särskilt tydliga när man ser till brottsligheten bland unga människor. Reaktionerna måste vara tidiga och tydliga. Dels för att förhindra att andra unga människor far illa av ungdomsbrottslingars handlingar, dels för att det är på ett tidigt stadium som hjälp kan ges. Skolans, polisens och socialtjänstens samarbete måste enligt motionären ses över inklusive de hinder mot samverkan som sekretesslagen kan orsaka.

I motion 1998/99:K264 av Margit Gennser (m) begärs att riksdagen hos regeringen begär förslag om en lag som reglerar utlämnandet av patientdata från sjukvården till en annan myndighet i enlighet med vad som anförts i motionen. Inom sjukvården samlas utomordentligt känsliga uppgifter om enskilda personer. Sekretesslagen förbjuder spridning av uppgifter om en patients hälsotillstånd, medicinsk behandling, uppgifter om privatliv som lämnats i förtroende etc. Det finns dock ett långtgående undantag. I 14 kap. sekretesslagen stadgas att sekretess inte hindrar att en myndighet fattar beslut att överlämna sekretessbelagd information till annan myndighet, om detta tillåts i lag eller genom av regeringen utfärdad förordning. Socialtjänstlagen stadgar dessutom att vissa uppgifter av känslig natur inom sjukvården skall överlämnas till socialtjänsten, om uppgifterna berör barn och ungdomar. Integritetsskyddet för patienter inom sjukvården kräver enligt motionären bestämmelser om att beslut att lämna över sekretessbelagda handlingar till en myndighet måste bygga på ett formellt myndighetsbeslut, och vidare fordras att patienten skall underrättas om beslutet. Patienten bör också ges en laglig möjlighet att överklaga beslutet och upplysas om att han/hon har tre veckor på sig att överklaga detta till länsrätten. Inget utlämnande av sekretessbelagd information skall ske förrän beslutet vunnit laga kraft.

Sekretess gäller enligt 7 kap. 1 § första stycket sekretesslagen inom hälso- och sjukvården för uppgift om enskilds hälsotillstånd eller andra personliga förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider men. Sekretessen enligt 1 § gäller enligt 3 § också i förhållande till den vård- eller behandlingsbehövande själv i fråga om uppgift om hans hälsotillstånd, om det med hänsyn till ändamålet med vården eller behandlingen är av synnerlig vikt att uppgiften inte lämnas till honom.

Gäller sekretess enligt sekretesslagen för uppgift som förekommer hos viss myndighet, får uppgiften enligt 1 kap. 3 § inte röjas för annan myndighet i andra fall än som anges i sekretesslagen eller i förordning till vilken sekretesslagen hänvisar. Vad som sägs om myndighet samt i särskilda bestämmelser om överföring av sekretess mellan myndigheter gäller också i förhållandet mellan olika verksamhetsgrenar inom samma myndighet när de är att betrakta som självständiga i förhållande till varandra. Av 1 kap. 5 § framgår emellertid att sekretessen inte hindrar att en uppgift lämnas ut, om det är nödvändigt för att den utlämnande myndigheten skall kunna fullgöra sin verksamhet. Bestämmelsen skall tillämpas restriktivt och kan inte åberopas för att hjälpa en annan myndighet att fullgöra sin verksamhet (prop. 1979/80:2 del A s. 465 och 494).

Enligt 14 kap. 1 § sekretesslagen hindrar inte sekretess att uppgift lämnas till annan myndighet om uppgiftsskyldighet följer av lag eller förordning. Bestämmelser om sådan uppgiftsskyldighet för myndigheterna på vårdområdet finns i ett flertal författningar. Undantag gäller också enligt 14 kap. 2 § för vissa angivna fall då uppgifter får lämnas trots sekretess. Härutöver får enligt 14 kap. 3 § sekretessbelagd uppgift lämnas till myndighet, om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen skall skydda. Detta gäller emellertid inte i fråga om sekretess enligt 7 kap. 1 §, dvs. området för hälso- och sjukvårdssekretess. Skälet till detta är att vården bygger på att den enskilde skall känna förtroende för dem som har hand om vården. En konsekvens är att samråd med andra myndigheter i princip inte skall ske utan den enskildes samtycke (jfr prop. 1981/82:186 s. 14 f.).

Det finns, som angetts ovan, åtskilliga författningar som föreskriver att uppgifter skall lämnas från en hälso- och sjukvårdsmyndighet till andra myndigheter. Sådana föreskrifter innebär att uppgifterna får lämnas utan hinder av sekretess. Som exempel kan nämnas lagen (1998:531) om yrkesverksamhet på hälso- och sjukvårdens område enligt vilken uppgift om huruvida någon vistas på en sjukvårdsinrättning skall lämnas ut, om uppgiften i ett särskilt fall begärs av en domstol, åklagarmyndighet, polismyndighet, kronofogdemyndighet eller skattemyndighet. Uppgift som behövs för en rättsmedicinsk undersökning eller som Socialstyrelsens råd för vissa rättsliga, sociala och medicinska frågor behöver för sin verksamhet skall också lämnas ut. Även uppgift som Vägverket behöver för prövning av någons lämplighet att ha körkort eller traktorkort skall lämnas till verket.

När frågan om sekretess mellan myndigheter övervägdes i samband med sekretesslagens tillkomst anförde departementschefen sammanfattningsvis att sekretessen mellan myndigheter borde regleras på i princip samma sätt som sekretessen i förhållande till enskilda. Han förutsatte dock att frågan inte fått sin slutliga lösning genom den nya sekretesslagen (prop. 1979/80:2, del A, s. 90–91). Efter sekretesslagens tillkomst har det skett stora förändringar när det gäller myndigheternas organisation. Det gäller främst de förändringar som följde efter det att den fria kommunala nämndorganisationen infördes 1992. För närvarande pågår en försöksverksamhet med samtjänst vid medborgarkontor, som innefattar samverkan mellan flera myndigheter. Den skall pågå till utgången av juni 2002. Vidare kan nämnas den möjlighet som infördes den 1 augusti 1997 för kommuner och landsting att samverka i gemensamma nämnder.

I Justitiedepartementets promemoria *Sekretess vid samarbetet mot ungdomsbrott och ekobrott* (Ju 1994:E) föreslogs bl.a. att det i 14 kap. 2 § sekretesslagen (SkrL) skulle införas ett nytt stycke, som innebar att socialtjänstsekretessen inte hindrar att uppgifter om ungdomar och deras närstående lämnas till polisen i vissa fall. Sådana uppgifter skulle få lämnas, om det finns en påtaglig risk att den unge skall begå brott och uppgifterna dessutom kan antas bidra till att förhindra brott. Syftet med den föreslagna ändringen anges vara att underlätta socialtjänstens och polisens brottsförebyggande insatser när det gäller ungdomar.

I promemorian anfördes att kontakter som har tagits i ärendet med Riksåklagaren, Rikspolisstyrelsen och Kriminalvårdsstyrelsen bekräftar att det förekommer samarbetsproblem mellan framför allt polisen och socialtjänsten och att de sekretessbestämmelser som är tillämpliga för de olika myndigheterna är en av anledningarna till detta. Det är framför allt polisen som – i arbetet med ungdomar som är på väg in i kriminalitet – vill få uppgifter dels om den unges personliga förhållanden, dels om vilka åtgärder socialtjänsten har genomfört eller avser att genomföra. Med dessa uppgifter som underlag anser polisen att man lättare skulle kunna förhindra att en underårig fortsätter en utveckling mot brottslighet och missanpassning.

Enligt promemorian synes det huvudsakliga skälet till de problem som påtalats vara den långtgående sekretessen inom socialtjänsten. Det omvända skaderekvisitet som gäller på socialtjänstens område medför att uppgifter om en enskilds personliga förhållanden inte kan lämnas ut utan dennes samtycke, om inte uppgifterna är helt harmlösa. Så snart uppgifterna kan leda till ingripanden eller andra åtgärder som den enskilde uppfattar som negativa för honom föreligger hinder mot att lämna ut dem. I promemorian anfördes vidare att det emellertid inte är uteslutet att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till andra myndigheter, eftersom vissa undantag finns. En föreskrift i en lag eller förordning att uppgifter skall lämnas till en annan myndighet gäller sålunda framför sekretessen (14 kap. 1 § SkrL). När det gäller adressuppgifter finns en föreskrift om att socialtjänsten måste lämna ut uppgifter till bl.a. polisen om huruvida någon vistas i ett hem för vård eller boende (66 § socialtjänstlagen). Ett annat undantag är att misstankar om brott, som finns hos socialtjänsten, får lämnas ut om misstankarna gäller antingen brott för vilket inte är

stadgat lindrigare straff än fängelse i två år eller brott enligt 3, 4 och 6 kap. brottsbalken mot någon som inte fyllt arton år (14 kap. 2 § SekrL). Det kanske viktigaste undantaget torde enligt promemorian vara det som innebär att den enskilde själv har rätt att förfoga över den sekretess som gäller i hans intresse. Han kan samtycka till att uppgifter om honom lämnas ut till andra myndigheter (14 kap. 4 § SekrL).

Enligt promemorian är utrymmet för socialtjänstens tjänstemän att lämna ut uppgifter, även om man beaktar undantagsbestämmelserna, mycket begränsat. Vidare anføres i promemorian att bakgrunden till den långtgående sekretessen inom socialtjänstområdet är den avgörande betydelse det har för socialtjänstmyndigheterna att den enskilde kan känna sig förvissad om att de uppgifter han lämnar inte blir kända för andra än dem som handlägger hans ärende. Socialtjänstlagens grundläggande principer om frivillighet och självbestämmande har haft en avgörande betydelse för reglernas utformning. Lagstiftaren har i tidigare lagstiftningsärenden iakttagit stor återhållsamhet och undvikit att införa mer generella begränsningar i sekretessen trots att det stått klart att den restriktiva sekretesslagstiftningen kan medföra problem vid samarbetet mellan olika myndigheter.

Utskottet behandlade i betänkande 1995/96:KU24 en motion i vilken begärdes ändring i sekretesslagen i syfte att underlätta polisens och socialtjänstens brottsförebyggande insatser mot ungdomar. Utskottet konstaterade att frågor om sekretess i samband med samarbetet vid ungdomsbrott alltså var föremål för beredning inom Regeringskansliet. Enligt utskottets mening borde detta beredningsarbete avvaktas. Motionen avstyrktes därför.

Justitiedepartementets promemoria Ju 1994:E har remissbehandlats. Samtliga remissinstanser utom tre tillstyrkte förslaget. Promemoriaförslaget har inte lagts till grund för något lagförslag.

Offentlighets- och sekretesskommittén

Regeringen beslutade den 16 april 1998 att en kommitté skulle tillkallas med uppgift att bl.a. göra en allmän översyn av sekretesslagen (dir. 1998:32). Kommittén skall enligt direktiven utreda bl.a. förutsättningarna för att öka möjligheterna att lämna sekretessbelagda uppgifter mellan och inom myndigheterna i syfte att förbättra förutsättningarna för deras samverkan. Utgångspunkten skall vara att sekretessbelagda uppgifter inte får spridas i onödan och att de skall få ett tillräckligt starkt sekretesskydd hos mottagarna, så att de negativa konsekvenserna av uppgiftsutlämnandet minimeras.

Kommittén skall ta reda på vilka uppgifter polisen behöver från socialtjänsten och andra myndigheter för att kunna förebygga ungdomsbrott. Kommittén skall vidare redogöra för vilka av dessa uppgifter polisen kan få del av inom ramen för nuvarande bestämmelser, bl.a. genom att ta del av erfarenheterna från samverkansprojekt på lokal nivå, och därefter redovisa vilken effekt återstående uppgifter kan få för polisens brottsförebyggande arbete. Kommittén skall bedöma i vilken utsträckning nyttan av en begränsning av sekretessen i brottsförebyggande syfte uppväger den skada som detta kan innebära om det medför svårigheter i socialtjänstens allmänna klient-

samarbete och när det gäller kontakten mellan enskilda och de andra myndigheter som kan vara aktuella. Kommitténs slutsatser skall utmynna i en rekommendation om huruvida det bör införas någon lättnad i socialtjänstsekretessen eller andra ändringar av sekretessbestämmelserna och, om det förordas, hur den eller dessa bör utformas. Utredningsarbetet skall vara avslutat senast den 1 maj 2001.

Utskottets bedömning

Offentlighets- och sekretesskommittén har bl.a. i uppdrag att utreda förutsättningarna för att öka möjligheterna att lämna sekretessbelagda uppgifter mellan och inom myndigheterna i syfte att förbättra förutsättningarna för deras samverkan. Utgångspunkten skall enligt direktiven vara att sekretessbelagda uppgifter inte får spridas i onödan och att de skall få ett tillräckligt starkt sekretesskydd hos mottagarna, så att de negativa konsekvenserna av uppgiftsutlämnandet minimeras. Kommittén skall ta reda på vilka uppgifter polisen behöver från socialtjänsten och andra myndigheter för att kunna förebygga ungdomsbrott. Kommittén skall bedöma i vilken utsträckning nyttan av en begränsning av sekretessen i brottsförebyggande syfte uppväger den skada som detta kan innebära om det medför svårigheter i socialtjänstens allmänna klientsamarbete och när det gäller kontakten mellan enskilda och de andra myndigheter som kan vara aktuella. Kommitténs slutsatser skall utmynna i en rekommendation om huruvida det bör införas någon lättnad i socialtjänstsekretessen eller andra ändringar av sekretessbestämmelserna.

Utskottet anser att de frågor som tas upp i motionerna ryms inom det uppdrag som Offentlighets- och sekretesskommittén har fått. Kommitténs arbete skall vara avslutat senast den 1 maj 2001. Enligt utskottet bör resultatet av kommitténs uppdrag inte föregripas. Utskottet avstyrker därför motionerna.

Skydd för poliser i offentliga register

Motionen

I motion 1999/2000:K311 av Maud Ekendahl (m) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att skydda personuppgifter om poliser i offentliga register. Uppgifter i passregister och i många andra register är offentliga. I dessa offentliga register kan medborgare hämta uppgifter som foto, namnteckning och andra uppgifter om en enskild person. Uppgifterna kan användas i brottsligt syfte som riktar sig mot polisman eller dennes familj. Det lagliga skyddet för polisman och dennes anhöriga måste enligt motionären stärkas för att minska möjligheten att genom hot eller på annat sätt skrämja polisman eller hans eller hennes anhöriga till tystnad. Uppgifter i offentliga register som tillhör en polisman borde enligt motionären omgärdas av en större sekretess än vad som i dag är fallet. När någon begär uppgifter från ett offentligt register om en polisman bör kontroll ske. Dessutom bör polismannen i fråga underrättas.

Enligt 2 kap. 1 § tryckfrihetsförordningen (TF) skall varje svensk medborgare till främjande av ett fritt meningsutbyte och en allsidig upplysning ha rätt att ta del av allmänna handlingar. Rätten att ta del av allmänna handlingar får enligt 2 kap. 2 § TF begränsas endast om det är påkallat med hänsyn till bl.a. intresset av att förebygga och beivra brott (p. 4) och skyddet för enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden (p. 6).

Begränsningen av rätten att ta del av allmänna handlingar skall anges noga i bestämmelse i sekretesslagen eller i annan lag som sekretesslagen hänvisar till. Efter bemyndigande i sådan bestämmelse får dock regeringen genom förordning meddela närmare föreskrifter om bestämmelsens giltighet.

Enligt 7 kap. 11 § fjärde stycket sekretesslagen gäller sekretess i myndighetspersonaladministrativa verksamhet för uppgift om enskilds personliga förhållanden, om det kan antas att den enskilde eller någon honom närstående utsätts för våld eller annat allvarligt men om uppgiften röjs. Vidare gäller, i den utsträckning regeringen föreskriver, sekretess i personaladministrativ verksamhet hos myndighet där personalen särskilt kan riskera att utsättas för sådant men, för uppgift om enskilds bostadsadress, hemtelefonnummer och personnummer, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider men.

Enligt 1 a § sekretessförordningen (1980:657) gäller sekretess i personaladministrativ verksamhet för uppgift om enskilds bostadsadress, hemtelefonnummer och personnummer, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider men, hos bl.a. domstolarna, polismyndigheterna, åklagarmyndigheterna och kriminalvårdens myndigheter.

I proposition 1993/94:165 föreslogs att 7 kap. 11 § fjärde stycket sekretesslagen skulle få sin nuvarande lydelse. I propositionen skriver regeringen bl.a. följande:

Man får emellertid inte glömma bort att för de allra flesta offentliganställda är uppgifter om hemadress och telefonnummer helt harmlösa uppgifter ur integritetssynpunkt. Vissa yrkesgrupper är emellertid mer utsatta för hot och trakasserier än andra. Som exempel kan nämnas polisen, åklagare, domare, socialtjänstpersonal och kronofogdar. I de fall ett reellt hot existerar finns redan i dag ett visst skydd. Emellertid kan det många gånger vara svårt för de personer på myndigheternas personalavdelningar som skall tillämpa sekretessbestämmelsen att i det enskilda fallet bedöma om det finns fog för att anta att uppgifterna om den anställde är i behov av ett sekretesskydd. De måste ju på egen hand försöka bedöma avsikterna hos den som begär att få ut en uppgift om en tjänstemans telefonnummer eller adress. Om det inte finns något i uppträdandet hos den som vill ha reda på dessa uppgifter eller någonting annat som tyder på att han har en avog inställning till tjänstemannen, kan den handläggare på myndigheten som skall pröva frågan om utlämnande med den nuvarande sekretessbestämmelsen inte hemlighålla de begärda uppgifterna. Det torde också mera sällan förekomma att den som är ute i otillbörliga syften redan då denna begär uppgifterna självmant redogör för sina syften.

Regeringen delar den grundläggande bedömningen som tidigare har gjorts att man skall vara restriktiv vid införande av sekretess på områden där sekretess inte tidigare har gällt. Myndigheternas personaladministrativa verksamhet är ett sådant område där det sedan gammalt gällt en långtgående offentlighet. Denna offentlighet måste dock få inskränkas om det är påkallat med hänsyn till de anställdas och deras familjers trygghet. Så sent som 1987 infördes också vissa begränsningar. Mot bakgrund av de synpunkter som framförts under remissbehandlingen gör regeringen emellertid den bedömningen att skyddet för de anställdas integritet ytterligare bör förstärkas.

En regel om utvidgad sekretess inom detta område måste emellertid begränsas till uppgifter och områden där behovet av skydd framstår som särskilt stort. Främst är det skyddet för uppgifter om bostadsadresser och hemtelefonnummer som bör stärkas. Skyddet bör även omfatta adress och telefonnummer till sommarbostaden. Rätten till insyn i myndigheternas verksamhet kräver först och främst att var och en kan få ta del av sådant som rör anställdas tjänst, tjänsteutövning och att den anställde kan nå på arbetsplatsen. Något starkare intresse av att allmänheten skall kunna nå tjänstemannen i hemmet, om inte tjänstemannen själv vill det, finns normalt inte. Att införa bättre sekretesskydd för uppgift om adress och telefonnummer är ett enkelt sätt att bättre skydda anställda och deras familjer inom utsatta områden mot hot och trakasserier, även om man inte bör göra sig överdrivna föreställningar om skyddets effekter därför att det är fråga om uppgifter som oftast finns t.ex. i telefonkataloger. För att bestämmelsen skall få avsedd effekt bör därför även personnummer kunna omfattas av sekretess inom den personaladministrativa verksamheten.

Att låta en regel om sekretess för bl.a. adresser omfatta alla offentligt anställda kan dock inte anses vara i överensstämmelse med den restriktiva inställning som skall gälla vid införande av sekretess i personaladministrativ verksamhet. Bestämmelsen bör därför begränsas till att gälla endast hos sådana myndigheter där det finns ett mera påtagligt behov av sekretesskydd. Som exempel kan nämnas polis-, åklagar- och kronofogdemyndigheter samt myndigheter inom socialtjänsten. För att tillgodose kravet på att sekretess endast skall gälla inom områden där ett verkligt behov finns bör det uttryckligen regleras i vilka myndigheters personaladministrativa verksamhet sekretess för uppgifterna kan gälla. Eftersom kretsen av myndigheter kan komma att förändras över tiden är det mindre lämpligt att ge denna reglering i lag. Det bör därför överlämnas till regeringen att i sekretessförordningen föreskriva hos vilka myndigheter sekretess kan gälla. I sekretesslagen bör dock anges att sekretess endast skall gälla hos sådana myndigheter där personalen särskilt kan riskera att utsättas för våld eller annat allvarligt men. Endast uppgifter hos sådana myndigheter där de anställda på grund av arbetets karaktär regelmässigt utsätts för hot och trakasserier skall kunna skyddas.

För att skyddet skall bli tillfredsställande bör en sekretessbestämmelse utformas med ett omvänt skaderekvisit. Endast om det står klart att uppgiften kan lämnas ut utan fara för att den anställde eller någon honom närstående lider men skall uppgiften få röjas. Vid en begäran om utlämnande kommer den tjänsteman som har att pröva framställningen många gånger att behöva fråga vad uppgiften skall användas till. Inget hindrar dock att det efterfrågas om det behövs för att göra sekretessbedömningen. En bestämmelse med nu föreslaget innehåll kan tas in i fjärde stycke i 7 kap. 11 §. Någon inskränkning i meddelarfriheten föreslås inte.

Enligt vad utskottet inhämtat från Justitiedepartementet är frågan om sekretess för fotografier i pass- respektive körkortsregistret för närvarande föremål för överväganden i departementet.

Utskottets bedömning

Det har på senare tid uppmärksammats att t.ex. fångvaktare och deras familjer utsätts för hot eller våld som torde ha direkt samband med deras yrkesutövning. Det finns enligt utskottet all anledning att se över och eventuellt göra de ändringar i lagstiftningen som kan vara påkallade för att öka skyddet för vissa yrkesgrupper och deras anhöriga som kan vara särskilt utsatta för t.ex. hot eller våld. I Justitiedepartementet bereds för närvarande frågor som har anknytning till dessa problem, t.ex. frågan om eventuell sekretess för fotografier i pass- och körkortsregister. Med hänsyn till att de frågor som tas upp i motionen är föremål för beredning i Justitiedepartementet avstyrker utskottet motionen.

Meddelarskyddet

Motionen

I motion 1998/99:K216 av Jan Bergqvist (s) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av att ånyo överväga hur meddelarskyddet kan utformas så att det blir ett ännu starkare stöd för den demokratiska utvecklingen i Sverige. Ett viktigt inslag i vår demokrati är enligt motionären det s.k. meddelarskyddet. Det består av två delar, *dels* friheten från åtal och straff för den som lämnar ett meddelande för publicering, *dels* rätt till anonymitet för sådan meddelare. Myndighet får enligt huvudregeln i grundlagen inte efterforska vem som lämnat meddelande med stöd av meddelarfriheten.

Man skall dock inte blunda för att det kan finnas situationer då meddelarskyddet inte bidrar till att stärka demokratin utan i stället medverkar till att försvaga den. Rättssäkerhetskommittén ifrågasatte i sitt betänkande om rätten till anonymitet över huvud taget kunde anses omfatta rätt att anonymt ta emot ersättning. Om en tidning erbjuder en person stora penningssummor för att avslöja sekretessbelagda uppgifter som han annars inte hade tänkt lämna ut, rör det sig enligt motionären närmast om korruption som är raka motsatsen till ett förstärkande av demokratin. Att lämna ut sekretessbelagda uppgifter enbart för att man vill tjäna pengar är däremot omoraliskt och förtjänar i sig inget grundlagsskydd. Det finns exempel på att känsligt material publicerats från polisens förundersökningar – ibland innan de varit helt klara. Sådan publicitet kan allvarligt skada enskilda personer och försvåra den fortsatta utredningen och försvaga rättssäkerheten. Ekonomisk ersättning som betalas till personer som lämnar ut sekretessbelagt material har också betydelse från skattesynpunkt. Motionären anser att meddelarskyddet inte i längden kan rättfärdigas i de fall stora summor betalats ut som ersättning för sekretessbelagda uppgifter.

De grundläggande bestämmelserna om *meddelarfrihet* finns i 1 kap. 1 § tredje stycket TF och i 1 kap. 2 § yttrandefrihetsgrundlagen (YGL).

Meddelarfriheten innebär att det i viss utsträckning är möjligt att straffritt lämna normalt sekretessbelagda uppgifter för publicering i tryckt skrift, radio eller TV. I 1 kap. 1 § tredje stycket TF föreskrivs att det står envar fritt att i alla de fall då ej annat är i förordningen föreskrivet, meddela uppgifter och underrättelse i vad ämne som helst för offentliggörande i tryckt skrift. En motsvarande bestämmelse finns i 1 kap. 2 § YGL, som gäller andra medier än tryckt skrift.

Vidare har enligt 1 kap. 1 § fjärde stycket TF var och en rätt att anskaffa uppgifter och underrättelser i vad ämne som helst för att antingen själv offentliggöra dem i tryckt skrift eller lämna meddelande som avses i tredje stycket. Också undantag från detta anskaffandeskydd skall ha stöd i TF. En motsvarande bestämmelse finns även i detta fall i 1 kap. 2 § YGL.

Regler om *anonymitetsskydd* finns i 3 kap. TF. Detta skydd består av flera komponenter. En är rätten till anonymitet som innebär att författare, meddelare samt utgivare av icke periodiska skrifter inte är skyldiga att låta sina namn sättas ut i skriften (1 §). Vidare finns bestämmelser om tystnadsplikt i 3 § för dem som tagit befattning med tillkomsten eller utgivningen av tryckt skrift och för dem som varit verksamma vid t.ex. bokförlag och nyhetsbyråer. Dessa får enligt huvudregeln inte röja vem som är författare, meddelare eller utgivare av en icke periodisk skrift. Därutöver finns en bestämmelse om *efterforskningsförbud* i 4 §. Detta innebär att myndigheter och andra allmänna organ inte får efterforska författaren till en framställning som har införts eller varit avsedd att införas i en tryckt skrift, den som har gett ut eller avsett att ge ut tryckt skrift eller den som lämnat ett meddelande för publicering. Författaren, meddelaren eller utgivaren får dock efterforskas då detta behövs för åtal eller annat ingripande som är tillåtet enligt tryckfrihetsförordningen. I den mån efterforskning får förekomma, skall den i 3 § stadgade tystnadsplikten beaktas. Motsvarande bestämmelser om anonymitetsskydd finns i 2 kap. 1, 3 och 4 §§ YGL.

Från meddelarfriheten finns undantag. Om någon lämnar ett meddelande som avses i 1 kap. 1 § tredje stycket TF och därmed gör sig skyldig till någon av de gärningar som anges i 7 kap. 3 § första stycket, gäller om ansvar för sådant brott det som är föreskrivet i vanlig lag, dvs. brottsbalken. De gärningar som anges indelas i tre punkter.

I punkt 1 räknas upp vissa allvarliga brott mot rikets säkerhet. I punkt 2 upptas oriktigt utlämnande av allmän handling som inte är tillgänglig för envar eller tillhandahållande av sådan handling i strid med myndighets förbehåll vid dess utlämnande, när gärningen är uppsåtlig. I punkt 3 anges som tredje undantag från meddelarfriheten ett uppsåtligt åsidosättande av en tystnadsplikt i de fall som anges i särskild lag. I 16 kap. 1 § sekretesslagen ges en uppräknning av de tystnadsplikter som har företräde framför principen om meddelarfrihet.

Reglerna i 7 kap. 3 § TF om undantag från meddelarfriheten har betydelse också för anonymitetsskyddet. Tystnadsplikten i 3 kap. 3 § TF om uppgifts-

lämnare inskränks i bl.a. de situationer som avses i 7 kap. 3 § TF. Tystnadspliktsreglerna innebär bl.a. att en journalist får uttala sig om en meddelares identitet bara i en del av de fall där meddelaren kan straffas, och tystnadsplikten för journalisten sträcker sig alltså längre än meddelarfriheten för hans källa.

De nu gällande reglerna om meddelarfrihet i TF trädde i kraft den 1 januari 1978. Tidigare innebar dessa regler bl.a. att meddelarfrihet inte förelåg för en offentlig funktionär i de fall då denne var underkastad en i lag föreskriven tystnadsplikt. Enligt TF:s nya bestämmelser i ämnet skall i fråga om såväl offentliga funktionärer som andra personer föreskrifter om tystnadsplikt i stället bryta igenom meddelarfriheten endast i de fall som anges i en särskild lag. I propositionen (prop. 1975/76:204) uttalade föredragande statsrådet vad gällde omfattningen av det tryckfrihetsrättsliga meddelarskyddet m.m. bl.a. följande (s. 95).

Jag finner det vidare angeläget att framhålla att straffrihet för meddelare inte betyder att offentliga tjänstemän är skyldiga att i motsvarande mån lämna upplysningar till t.ex. pressen om känsliga förhållanden. Innebörden av en särskild tryckfrihetsrättslig meddelarfrihet är i stället den att det allmänna – med tanke på de viktiga intressen som informationsfriheten representerar – överlåter åt den enskilde att, utan risk för repressalier, själv bedöma om det är önskvärt eller försvarligt att förmedla vissa uppgifter för offentliggörande. Man kan räkna med att han därvid beaktar de skyddsintressen som en vanligtvis gällande tystnadspliktsregel värnar om, liksom sin uppfattning om hur informationsmottagaren kommer att handskas med stoffet. Sammanfattningsvis anser jag alltså att farhågorna för att ett särskilt skydd för dem som meddelar uppgifter till publicister skall leda till återkommande skador är överdrivna. Liksom hittills bör man för framtiden i stor utsträckning kunna förlita sig på massmediernas och uppgiftslämnarnas omdöme och ansvars-känsla.

Det vore trots det sagda orealistiskt att bortse från att meddelarfriheten kan leda till oönskade konsekvenser i form av publicitetsskador. Enligt min mening kan dock någon tvekan inte råda om att det, allmänt sett, är ett mindre ont att i vissa fall omständigheter som bort förtigas uppenbaras än att missförhållanden i allmän eller enskild verksamhet får fortgå opåtalat eller att den offentliga debatten i någon allmän angelägenhet uteblir eller kommer i obalans på grund av brist på information.

Min slutsats blir alltså att de som meddelar sig med pressen eller annars med publicister bör åtnjuta en vidsträckt frihet. Att emellertid denna frihet – liksom flertalet andra rättigheter – har sina begränsningar ligger i öppen dag. Enskildas personliga integritet och ekonomiska intressen kan inte heller i detta sammanhang lämnas utan varje skydd. Också mycket betydelsefulla allmänna intressen kräver sitt beaktande. Det blir nödvändigt att göra en avvägning mellan motstående och svårjämförbara intressen, en avvägning som oundvikligen får karaktären av en kompromiss.

I 5 kap. sekretesslagen finns bestämmelser om *sekretess med hänsyn främst till intresset att förebygga eller beivra brott*. Sekretess gäller bl.a. uppgifter som hänför sig till förundersökning i brottmål och till åklagarmyndighets, polismyndighets, tullmyndighets eller kustbevakningens verksamhet i övrigt för att förebygga, uppdaga, utreda eller beivra brott. För sekretessen gäller s.k. rakt skaderekvisit, dvs. sekretess gäller om det kan antas att syftet med

beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas eller den framtida verksamheten skadas om uppgiften röjs.

Meddelarfriheten är i dessa fall inte begränsad annat än i speciella fall (se 16 kap. 1 § sekretesslagen).

Rättssäkerhetskommittén

Frågan om meddelarskyddets förhållande till den lagstadgade sekretessen var föremål för diskussion av Rättssäkerhetskommittén i dess betänkande *Rättssäkerheten vid beskattningen (SOU 1993:62)*. I betänkandet (s. 208 f.) ges en tillbakablick över meddelarfrihetens och anonymitetsskyddets historia. Rättssäkerhetskommittén uttalade i sitt förslag följande angående meddelararvoden.

Efter att ha undersökt de krav som tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen ställer på anonymitetsskyddet för meddelare samt den konflikt som kan föreligga mellan anonymitetsskyddet och skattekontrollen har vi funnit att det inte finns något skäl att införa en särskild skatt för meddelararvoden.

För det fall man ändå anser att en sådan skatt bör införas har vi tagit fram ett förslag till lag om skatt på arvode till anonym meddelare. Den är utformad som en punktskatt på meddelararvodet, där utbetalaren är skattesubjekt. Identiteten på mottagaren blir av ersättningen därmed aldrig känd. Skatten uppgår till samma belopp som det utbetalade arvodet och är avdragsgill för utbetalaren.

I den proposition om rättssäkerheten vid beskattningen (prop. 1993/94:151) som lades fram för riksdagen förklarade regeringen att den inte avsåg att lägga fram något förslag i denna del (a. prop. s. 148).

Utskottets tidigare behandling

Konstitutionsutskottet behandlade i sitt betänkande 1996/97:KU23 två motioner som tog upp samma problem som i aktuell motion. Utskottet gjorde då följande bedömning:

Vid införandet av de nu gällande reglerna om meddelarfriheten i tryckfrihetsförordningen påpekades att det vore orealistiskt att bortse från att meddelarfriheten kan leda till oönskade konsekvenser i form av publicitetsskador. Enligt föredragande statsrådets mening kunde dock någon tvekan inte råda om att det, allmänt sett, är ett mindre ont att i vissa fall omständigheter uppenbaras som bort förtigas än att missförhållanden i allmän eller enskild verksamhet får fortgå opåtalat eller att den offentliga debatten i någon allmän angelägenhet uteblir eller kommer i obalans på grund av brist på information. Slutsatsen blev att de som meddelar sig med pressen eller annars med publicister bör åtnjuta en vidsträckt frihet men att denna frihet – liksom flertalet andra rättigheter – hade sina begränsningar och att det blev nödvändigt att göra en avvägning mellan motstående och svårjämförbara intressen.

I förarbetena till sekretesslagen påpekades att önskemålet om insyn i ett särskilt fall kan vara starkare än det sekretessintresse som har föranlett den aktuella sekretessregeln och att det kan förhålla sig så att en regel om skydd t.ex. för ett enskilt intresse ibland på ett olämpligt sätt hindrar insyn i en myndighets sätt att fullgöra sina uppgifter. Offentlighetsprincipen skulle inte

förverkligas till fullo om de offentliga funktionärerna i situationer av nu nämnt slag vore förhindrade att bidra med uppgifter till den allmänna debatten och reglerna om meddelarfrihet var avsedda att motverka sådana icke önskade resultat av sekretessregleringen.

Erfarenheterna av det rådande systemet ansågs ha varit goda, och föredragande statsrådet ansåg att man kunde utgå från att de tystnadsplikter som inte hade företräde framför meddelarfriheten också i fortsättningen skulle komma att vid sidan av sin rättsliga funktion ha den verkan att de utövar ett psykologiskt och moraliskt tryck på de offentliga funktionärerna att vara återhållsamma med att lämna uppgifter till massmedierna. En annan viktig omständighet att beakta i sammanhanget var att många av de uppgifter som kan komma att lämnas till följd av meddelarfriheten sannolikt aldrig blir publicerade. Som framhållits i skilda sammanhang var nämligen en av meddelarfrihetens viktigaste funktioner att ge massmedierna tillgång till bakgrundsmaterial som inte i sig självt är avsett för publicering.

Vidare erinrades om nödvändigheten att göra en avvägning mellan motstående och svårjämförbara intressen – intresset av sekretess och intresset av offentlig insyn – en avvägning som oundvikligen fick karaktären av en kompromiss.

Utskottet anser att vad som sålunda anförts alljämt äger giltighet och avstyrker med det anförda motionerna.

Offentlighets- och sekretesskommittén

Regeringen beslutade den 16 april 1998 att en kommitté skulle tillkallas med uppgift att bl.a. göra en allmän översyn av sekretesslagen (dir. 1998:32). Av direktiven framgår bl.a. att kommittén skall se över bestämmelsen om meddelarfrihetsbrytande tystnadsplikter i 16 kap. 1 § sekretesslagen.

Utskottets bedömning

Utskottet har vid tidigare behandling av motioner liknande den nu aktuella ansett att vad som anfördes vid införandet av gällande regler om meddelarfrihet, bl.a. att det vore orealistiskt att bortse från att meddelarfriheten kan leda till oönskade konsekvenser i form av publicitetsskador, alljämt äger giltighet. Med hänsyn till att Offentlighets- och sekretesskommittén enligt direktiven skall se över bestämmelsen om meddelarfrihetsbrytande tystnadsplikter i 16 kap. 1 § sekretesslagen anser utskottet att resultatet av detta arbete bör avvaktas. Utskottet avstyrker därför motionen.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *sekretessen i brottsförebyggande verksamhet* att riksdagen avslår motionerna 1998/99:K311 och 1999/2000:K336,
2. beträffande *samarbetet mellan myndigheter* att riksdagen avslår motionerna 1998/99:K264, 1998/99:Ju901 yrkande 6, 1998/99:Ju904 yrkande 9, 1998/99:Ju917 yrkande 6 och 1999/2000:Ju906 yrkande 6,

3. beträffande *skydd för poliser i offentliga register*
att riksdagen avslår motion 1999/2000:K311,
4. beträffande *meddelarskyddet*
att riksdagen avslår motion 1998/99:K216.

1999/2000:KU17

Stockholm den 7 mars 2000

På konstitutionsutskottets vägnar

Per Unckel

I beslutet har deltagit: Per Unckel (m), Göran Magnusson (s), Barbro Hietala Nordlund (s), Kenneth Kvist (v), Ingvar Svensson (kd), Mats Berglind (s), Inger René (m), Tommy Waidelich (s), Björn von der Esch (kd), Nils Fredrik Aurelius (m), Per Lager (mp), Åsa Torstensson (c), Helena Bargholtz (fp), Kenth Högström (s), Per-Samuel Nisser (m) och Britt-Marie Lindkvist (s).

Sammanfattning.....	1
Motionerna	1
Utskottet	2
Sekretessen i brottsförebyggande och brottsbeivrande verksamhet	2
Motionerna.....	2
Bakgrund.....	3
Offentlighets- och sekretesskommittén	4
Utskottets bedömning.....	4
Samarbete mellan myndigheter.....	4
Motionerna	4
Bakgrund.....	6
Offentlighets- och sekretesskommittén	8
Utskottets bedömning.....	9
Skydd för poliser i offentliga register	9
Motionen.....	9
Bakgrund.....	10
Utskottets bedömning.....	12
Meddelarskyddet.....	12
Motionen	12
Bakgrund.....	13
Rättssäkerhetskommittén.....	15
Utskottets tidigare behandling	15
Offentlighets- och sekretesskommittén	16
Utskottets bedömning.....	16
Hemställan	16